

Matjaž Marinček - haiku

Navdih porine
pisalo mi v roke.
Nastane haiku.

brib v daljavi
meglica negibno ždi
nad tihim gozdom

mehkoba vode
lenobno poležava
noči naproti

Žarek večera,
sklonjen nad strehe mesta,
potihem blede.

kot da bo konec
dneva našel pozabo
v duši morja

odtenki modre
se zrinejo pod listje
in obmolknejo

tišina rine
steno časa visoko
proti nebu

oščiljeni vrh
se zapirči v modro
blazino neba

bučanje morja
v kamnito skulpturo
izklesane vzorec

Tiba trdota.

*Umetnina narave
od vekomaj spi.*

Vrt na deželi.

*Ob cvetu rožmarina
spomin na morje.*

Soparen večer.

*Dotikaš se me v vonju
pokošenih trav.*

Pub na trebuhu

plahutajočega orla.

V černo nebo.

Bela lilija

ji je bila najljubša.

Dam jo na njen grob.

metulj na dlani

razpira svoja krila

v barvni ognjemet.

Jablana v cvetju.

V požehi umira

slika pomladi.

Opolzkost polzi

navzdol. Plesniva stena.

Kriki naslade.

Misel se zdrzne,

se pribuli in zbeži.

Ni je več nazaj.

*Hladno postaja.
Na obrobju travnika
regrat še žari.*

*Jutranja zarja.
Na robu žitnih valov
mak prižiga cvet.*

*Škržat prepeva.
Prileti ptič, ga poje.
Konec koncerta.*

*Popek lilije
odrežem, dam v vazo.
Daleč zagrmi.*

*V daljavi grmi.
V vazi popek lilije.
Spomin na žalost.*

*Dežna lazura
na kosovem hrbtu.
Črva v kljunu.*

*Luč na verandi.
Neurje se umika,
tibo zaibtiš.*

*Ležalna mreža.
V temni krošnji nad njo
skovika sova.*

*SLO
sirija gori
razcefrana telesa
ihtenje lutnje*

HRV

sirija gori
raščupana tijela
jecanje leuta

plamen zadrhti
večerna sapa tiho
pobožja lice

beli kristali
veverica šine gor
na vejo smreke

porumenel list
veja na mokri travi
sivina dneva

Sledi v snegu.
Tišina smrekovega
gozda. Krik vrane.

jutranje sonce
obsije kaplje rose
na listu trte

muha na cvetu
obлак zakrije nebo
barve umrejo

kovček na podu
arabska lutnja joče
zateglo pesem

petelin kriči
kragulj cefra kuro
ostale beže

cvet akacije
majska vonjava vabi
prileti škorec

veje drevesa
suhe štrle v nebo
vrani krakata

Metulj sede na
rumen cvet. Rilček tipa.
Medena prelest.

listje vrtinči
v pozabo jeseni
vse je rumeno

Detel udarja
po deblu akacije.
Slasten zalogaj.

Jutranje sonce.
Morje miruje. Galeb
naredi vzorec.

sivkino cvetje
jata belih metuljev
veter jih spodi

Sredi planjave
sameva bor. Trop ovac
muli zelenje.

vreščee vrane
prekrijejo svetlobo
tema in konec

gostobesednost
me počasi uspava
izginem vase

gluha tišina
vse bi dal, da bi slišal
njeno smrčanje

Morje žalije
razjedo časa. Skala
se spet ne zgane.

vzorci in barve
burijo domišljijo
zgodba o času